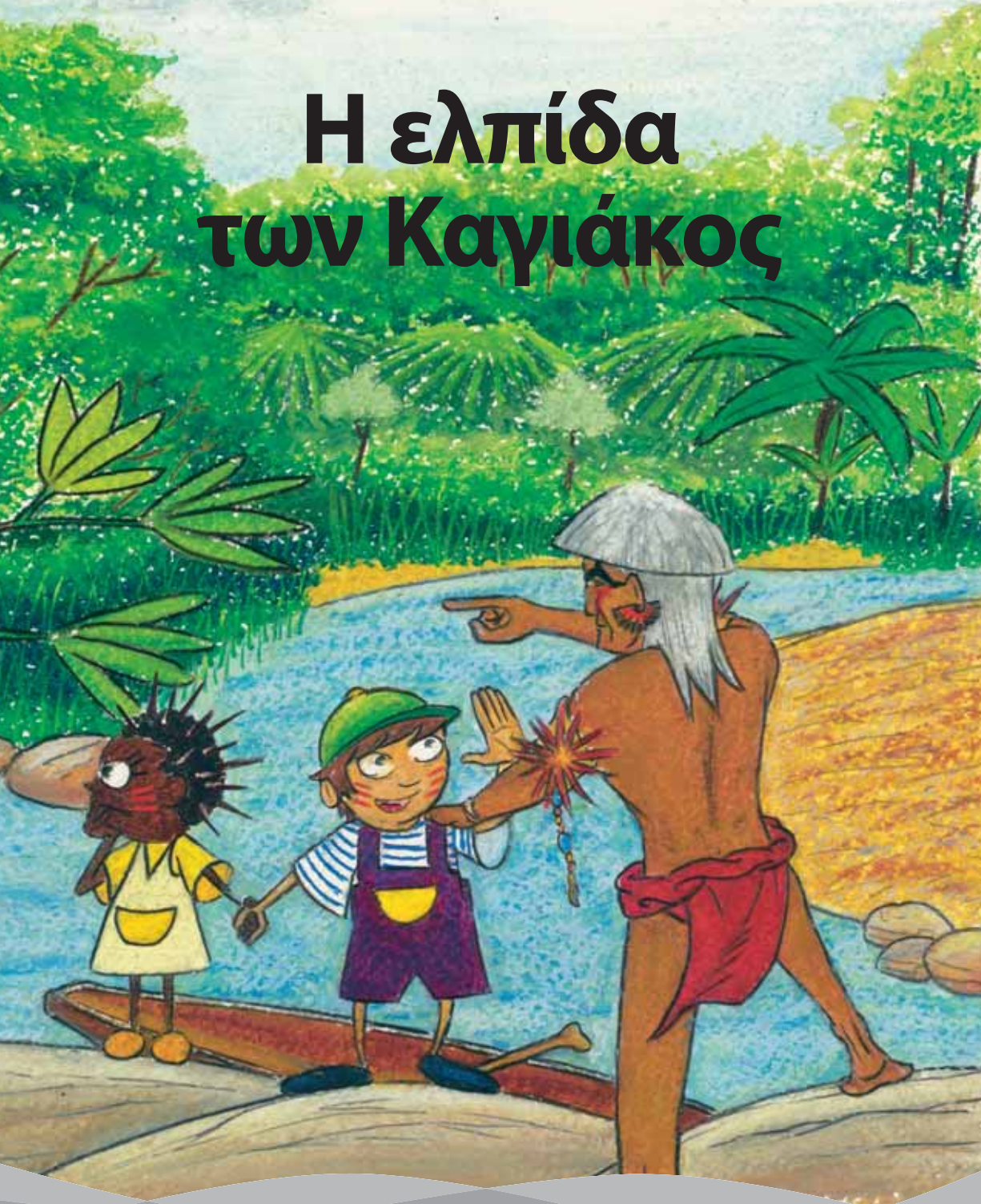

Η ελπίδα των Καγιάκος

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ

περιβάλλον

Η έκδοση αυτή πραγματοποιήθηκε από την ΓΔ Περιβάλλον.

Διατίθεται επίσης στην ιστοθέρση του Διαδικτύου (internet) για τους νέους και το περιβάλλον, της ΓΔ Περιβάλλον: http://ec.europa.eu/environment/youth/index_el.html

Σενάριο: Benoît Corpée

Εικονογραφήσεις: Nicolas Viot

Τεχνική παραγωγή: European Service Network

**Η Άμεση Ευρώπη είναι μια υπηρεσία που σας βοηθά να βρείτε
απαντήσεις στα ερωτήματά σας για την Ευρωπαϊκή Ένωση**

Αριθμός δωρεάν τηλεφωνικής κλήσης (*):

00 800 6 7 8 9 10 11

(* Ορισμένες εταιρείες κινητής τηλεφωνίας δεν επιτρέπουν την πρόσβαση στους αριθμούς 00 800 ή μπορεί να χρεώνουν την κλήση.

Περισσότερες πληροφορίες για την Ευρωπαϊκή Ένωση παρέχονται από το διαδίκτυο (<http://europa.eu>).

Δελτίο καταλογογράφησης υπάρχει στο τέλος του τεύχους.

Λουξεμβούργο: Υπηρεσία Εκδόσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, 2010

ISBN 978-92-79-14305-2

doi 10.2779/94072

© Ευρωπαϊκή Ένωση, 2010

Επιτρέπεται η αναπαραγωγή με αναφορά της πηγής.

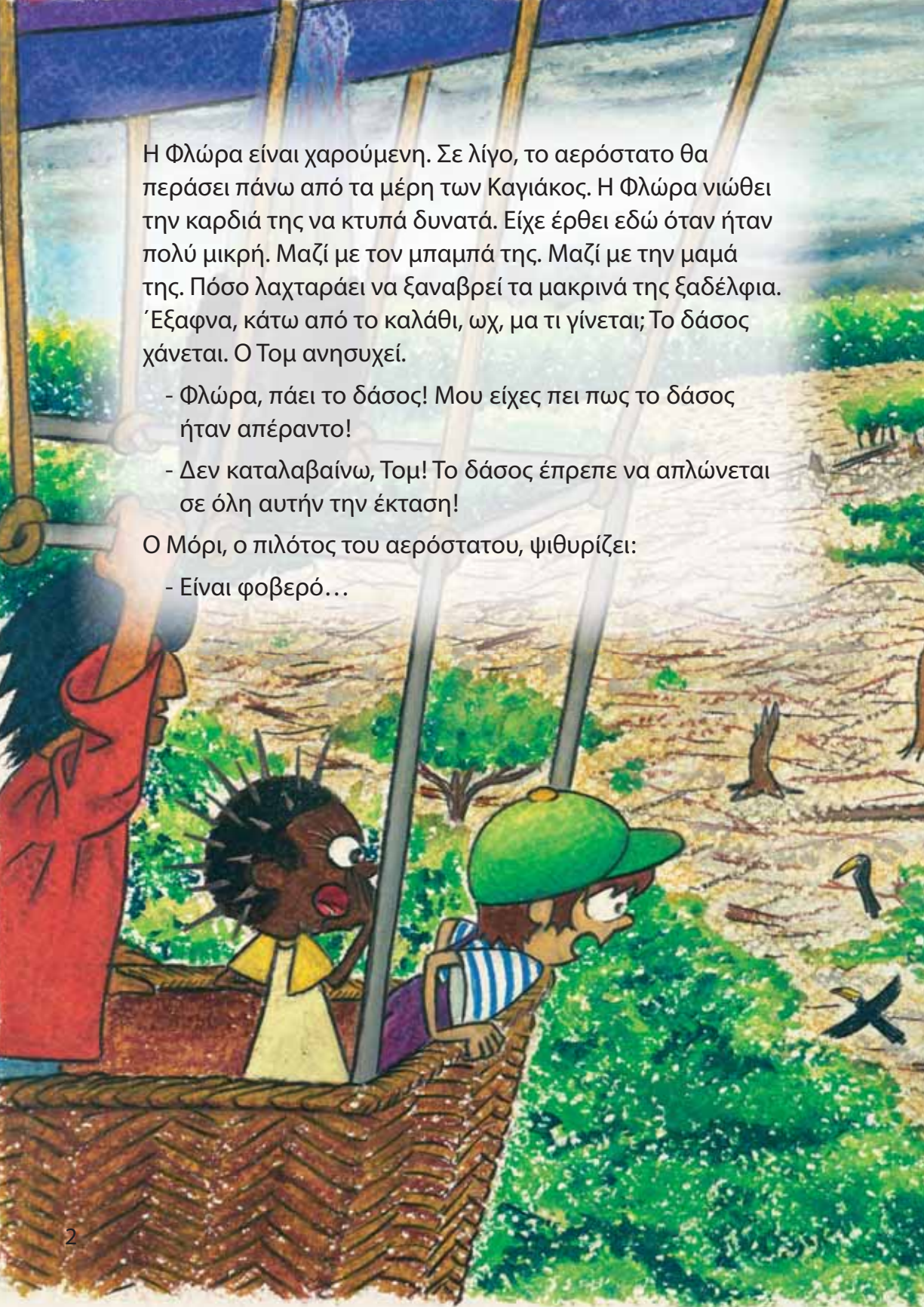
Printed in Belgium

ΤΥΠΩΜΕΝΟ ΣΕ ΧΑΡΤΙ ΑΝΑΚΥΚΛΩΜΕΝΟ ΣΤΟ ΟΠΟΙΟ ΕΧΕΙ ΑΠΟΝΕΜΗΘΕΙ ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΙΚΟ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟ ΣΗΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΓΡΑΦΙΚΟ ΧΑΡΤΙ
(WWW.ECOLABEL.EU)

Τι όμορφο, το τροπικό δάσος! Και πόσο όμορφη, αυτή η τεράστια πράσινη έκταση! Από το δάσος ανεβαίνουν φωνές πουλιών. Χάνονται στο απέραντο γαλάζιο του ουρανού. Μέσα στο καλάθι του αερόστατου που έχει τα χρώματα του ουράνιου τόξου, ο Τομ και η Λίλα γουρλώνουν τα μάτια μαγεμένοι. Η Φλώρα, η καλύτερή τους φίλη, τους κάλεσε να συναντήσουν τους Καγιάκος. Οι Καγιάκος κατοικούν στο δάσος. Είναι μακρινά ξαδέλφια της μαμάς της Φλώρας.

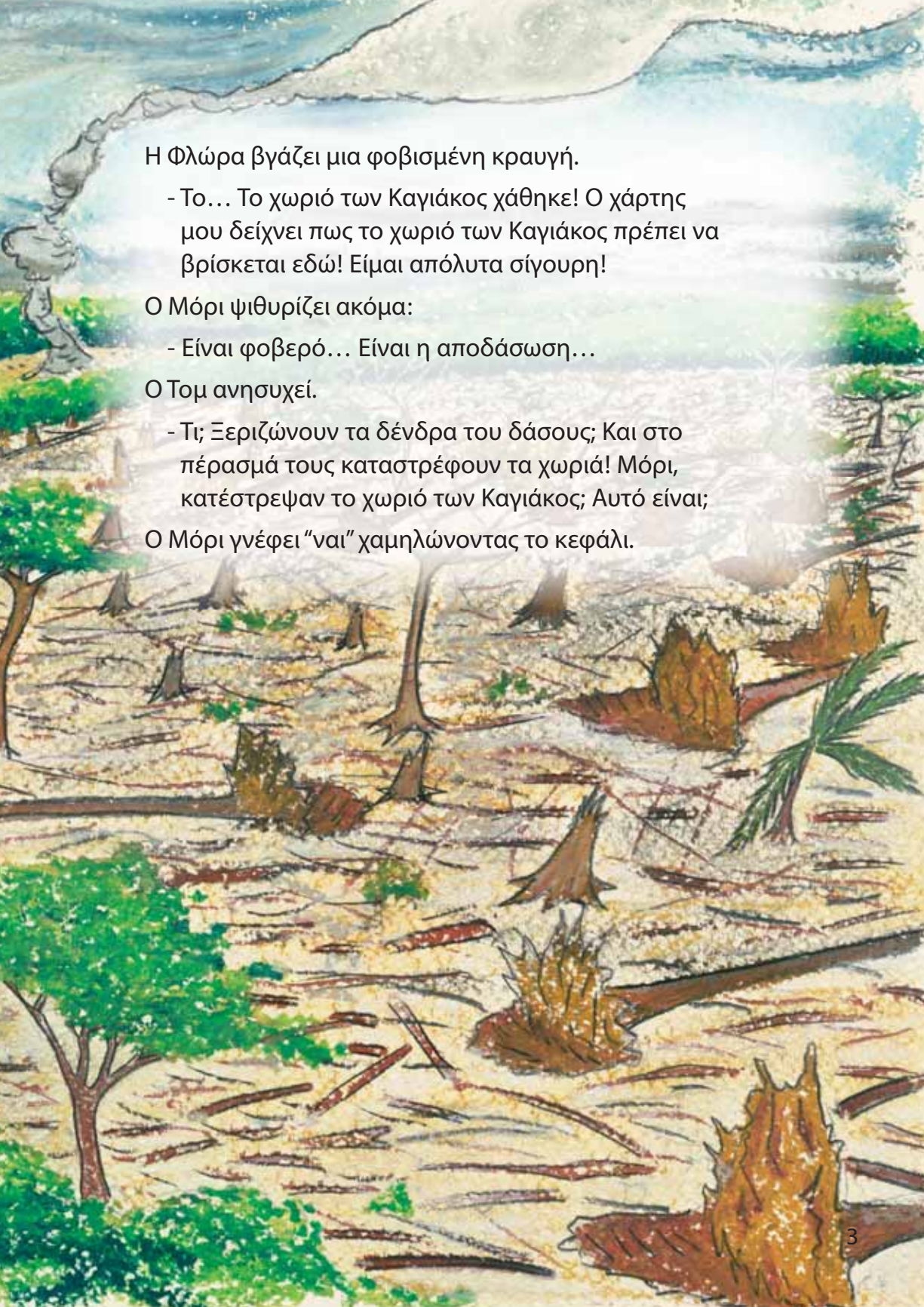

Η Φλώρα είναι χαρούμενη. Σε λίγο, το αερόστατο θα περάσει πάνω από τα μέρη των Καγιάκος. Η Φλώρα νιώθει την καρδιά της να κτυπά δυνατά. Είχε έρθει εδώ όταν ήταν πολύ μικρή. Μαζί με τον μπαμπά της. Μαζί με την μαμά της. Πόσο λαχταράει να ξαναβρεί τα μακρινά της ξαδέλφια. Έξαφνα, κάτω από το καλάθι, ωχ, μα τι γίνεται; Το δάσος χάνεται. Ο Τομ ανησυχεί.

- Φλώρα, πάει το δάσος! Μου είχες πει πως το δάσος ήταν απέραντο!
- Δεν καταλαβαίνω, Τομ! Το δάσος έπρεπε να απλώνεται σε όλη αυτήν την έκταση!

Ο Μόρι, ο πιλότος του αερόστατου, ψιθυρίζει:

- Είναι φοβερό...

Η Φλώρα βγάζει μια φοβισμένη κραυγή.

- Το... Το χωριό των Καγιάκος χάθηκε! Ο χάρτης μου δείχνει πως το χωριό των Καγιάκος πρέπει να βρίσκεται εδώ! Είμαι απόλυτα σίγουρη!

Ο Μόρι ψιθυρίζει ακόμα:

- Είναι φοβερό... Είναι η αποδάσωση...

Ο Τομ ανησυχεί.

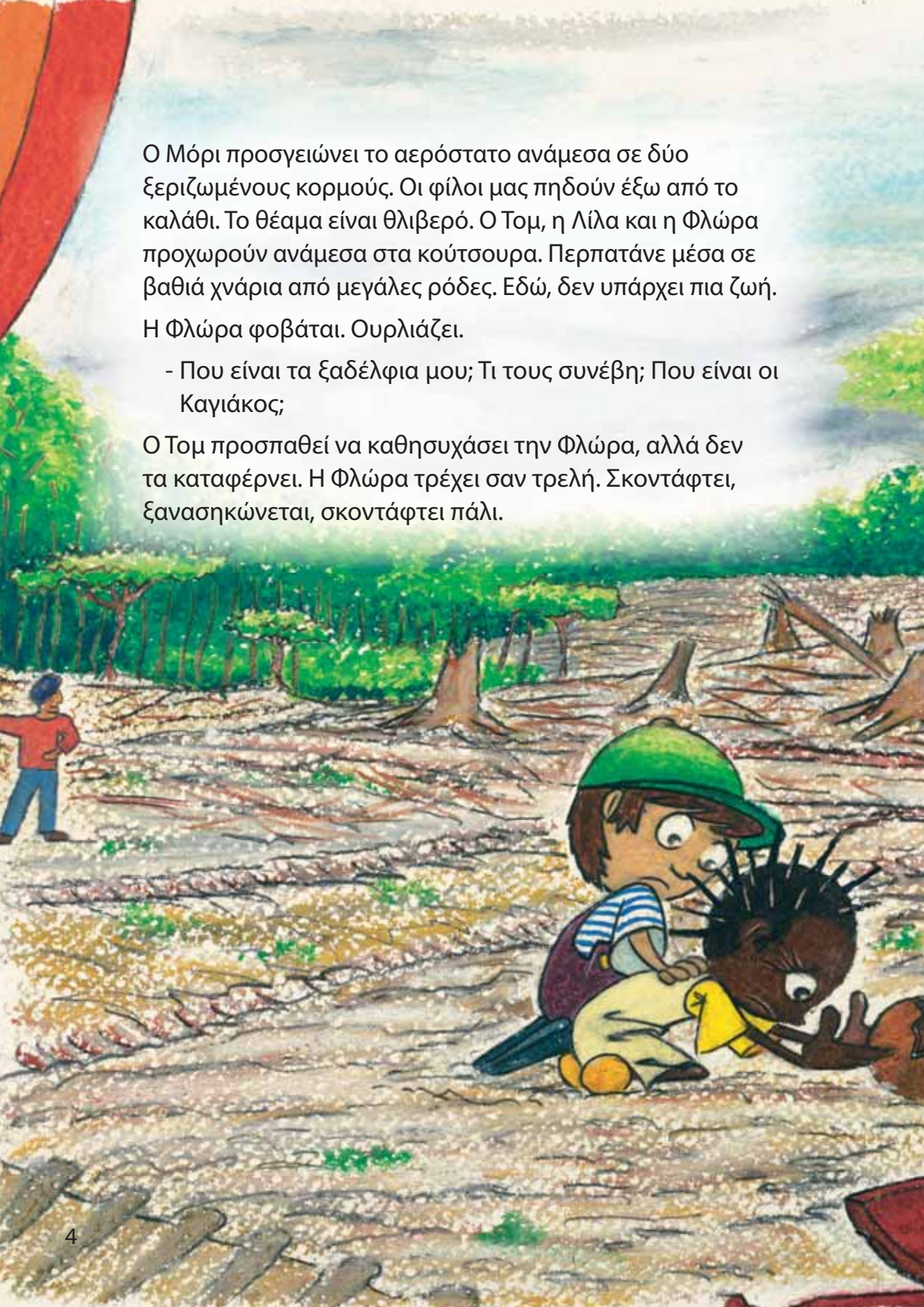
- Τι; Ξεριζώνουν τα δένδρα του δάσους; Και στο πέρασμά τους καταστρέφουν τα χωριά! Μόρι, κατέστρεψαν το χωριό των Καγιάκος; Αυτό είναι;

Ο Μόρι γνέφει "ναι" χαμηλώνοντας το κεφάλι.

Ο Μόρι προσγειώνει το αερόστατο ανάμεσα σε δύο ξεριζωμένους κορμούς. Οι φίλοι μας πηδούν έξω από το καλάθι. Το θέαμα είναι θλιβερό. Ο Τομ, η Λίλα και η Φλώρα προχωρούν ανάμεσα στα κούτσουρα. Περπατάνε μέσα σε βαθιά χνάρια από μεγάλες ρόδες. Εδώ, δεν υπάρχει πια ζωή. Η Φλώρα φοβάται. Ουρλιάζει.

- Που είναι τα ξαδέλφια μου; Τι τους συνέβη; Που είναι οι Καγιάκος;

Ο Τομ προσπαθεί να καθησυχάσει την Φλώρα, αλλά δεν τα καταφέρνει. Η Φλώρα τρέχει σαν τρελή. Σκοντάφτει, ξανασηκώνεται, σκοντάφτει πάλι.

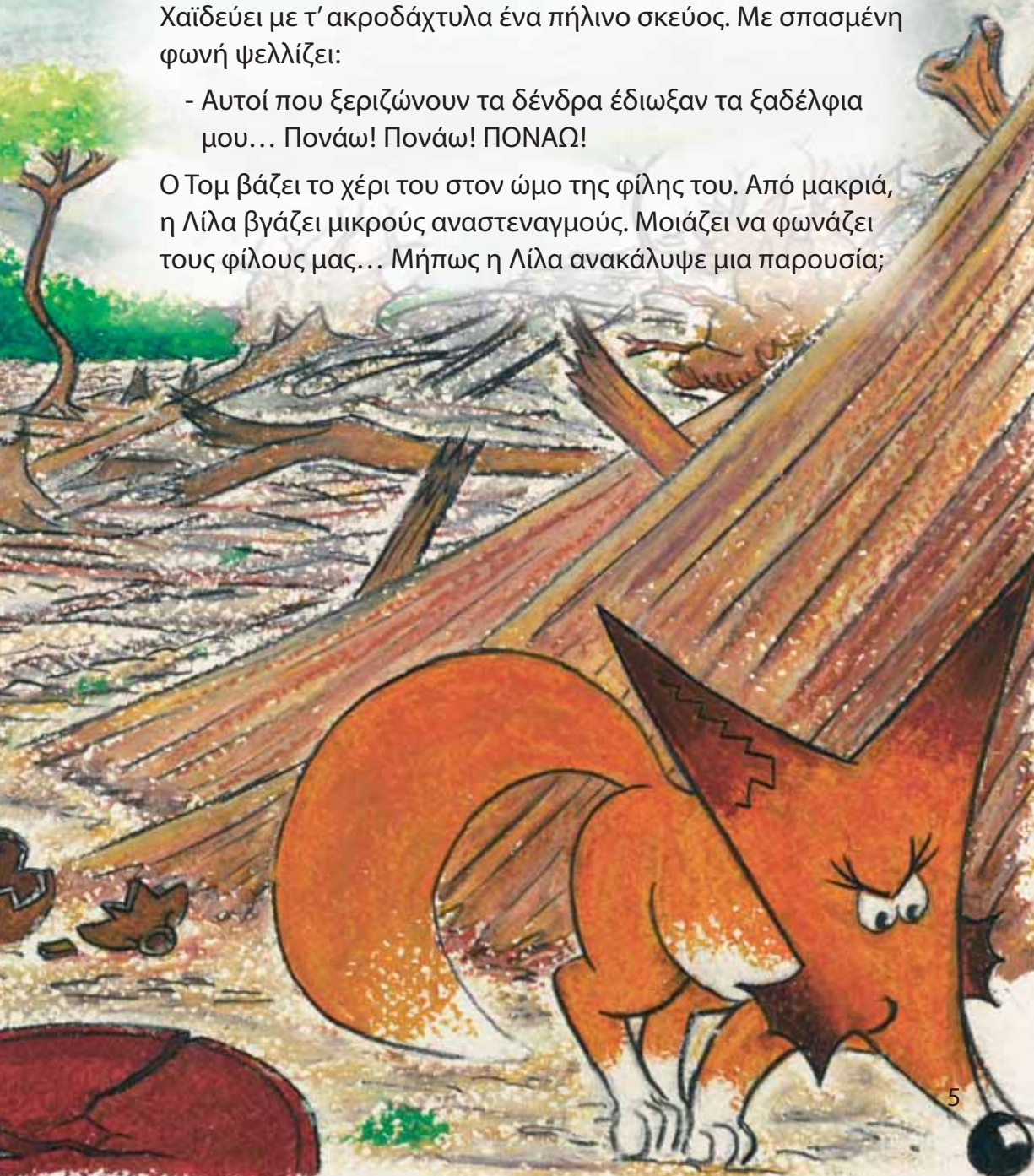
Η Φλώρα γονατίζει. Δείχνει με το χέρι χνάρια από φωτιά.

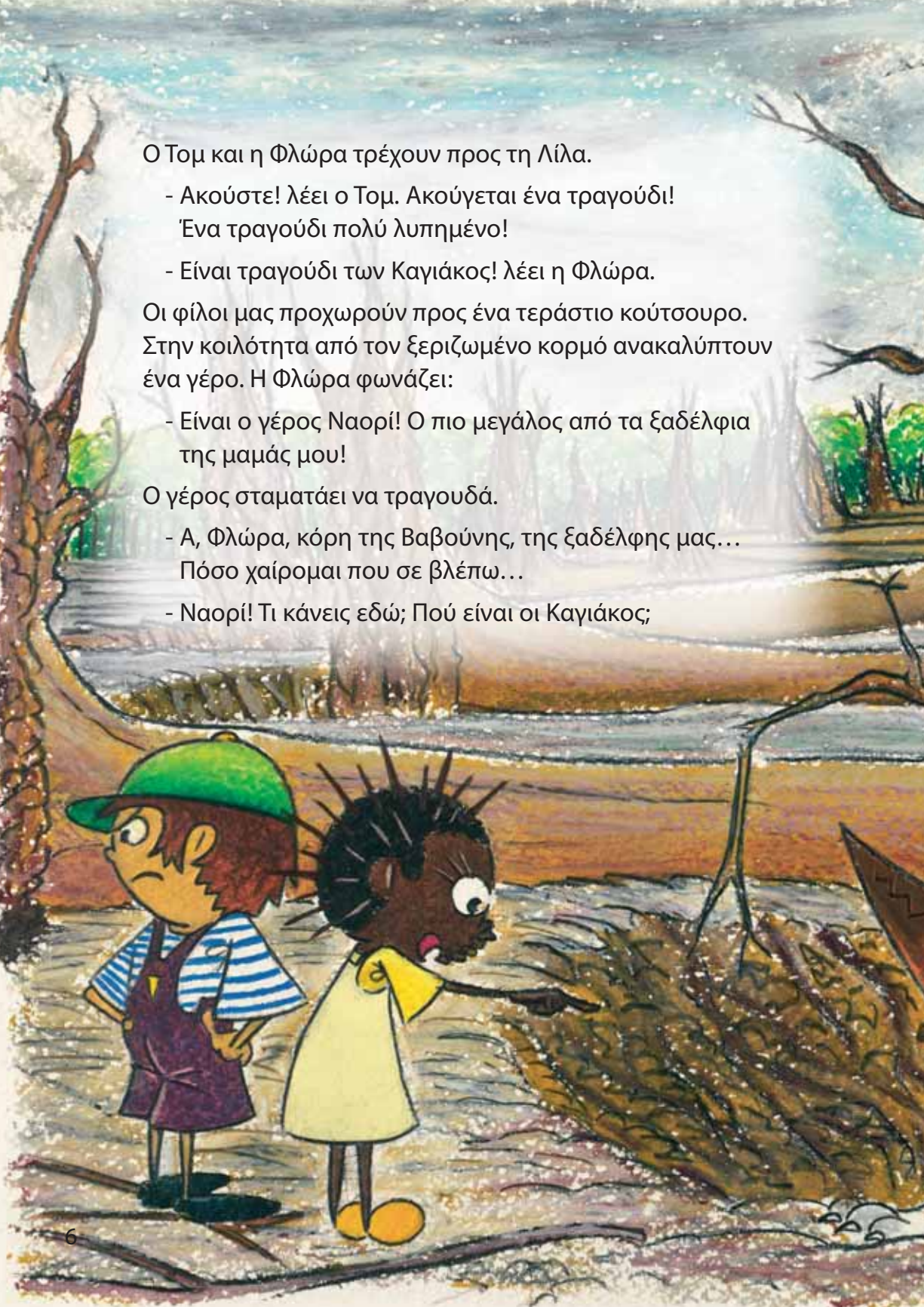
- Οι Καγιάκος ετοιμάζουν το φαγητό τους σε μικρές φωτιές από ξύλα.

Χαϊδεύει με τ' ακροδάχτυλα ένα πήλινο σκεύος. Με σπασμένη φωνή ψελλίζει:

- Αυτοί που ξεριζώνουν τα δένδρα έδιωξαν τα ξαδέλφια μου... Πονάω! Πονάω! ΠΟΝΑΩ!

Ο Τομ βάζει το χέρι του στον ώμο της φίλης του. Από μακριά, η Λίλα βγάζει μικρούς αναστεναγμούς. Μοιάζει να φωνάζει τους φίλους μας... Μήπως η Λίλα ανακάλυψε μια παρουσία;

Ο Τομ και η Φλώρα τρέχουν προς τη Λίλα.

- Ακούστε! λέει ο Τομ. Ακούγεται ένα τραγούδι!
Ένα τραγούδι πολύ λυπημένο!

- Είναι τραγούδι των Καγιάκος! λέει η Φλώρα.

Οι φίλοι μας προχωρούν προς ένα τεράστιο κούτσουρο.
Στην κοιλότητα από τον ξεριζωμένο κορμό ανακαλύπτουν
ένα γέρο. Η Φλώρα φωνάζει:

- Είναι ο γέρος Ναορί! Ο πιο μεγάλος από τα ξαδέλφια
της μαμάς μου!

Ο γέρος σταματάει να τραγουδά.

- Α, Φλώρα, κόρη της Βαβούνης, της ξαδέλφης μας...
Πόσο χαίρομαι που σε βλέπω...

- Ναορί! Τι κάνεις εδώ; Πού είναι οι Καγιάκος;

Η Φλώρα σφίγγει τον Ναορί στην αγκαλιά της.

- Τι έγινε Ναορί;

Ο Ναορί χαϊδεύει το μάγουλο της Φλώρας. Το βλέμμα του είναι θλιμμένο.

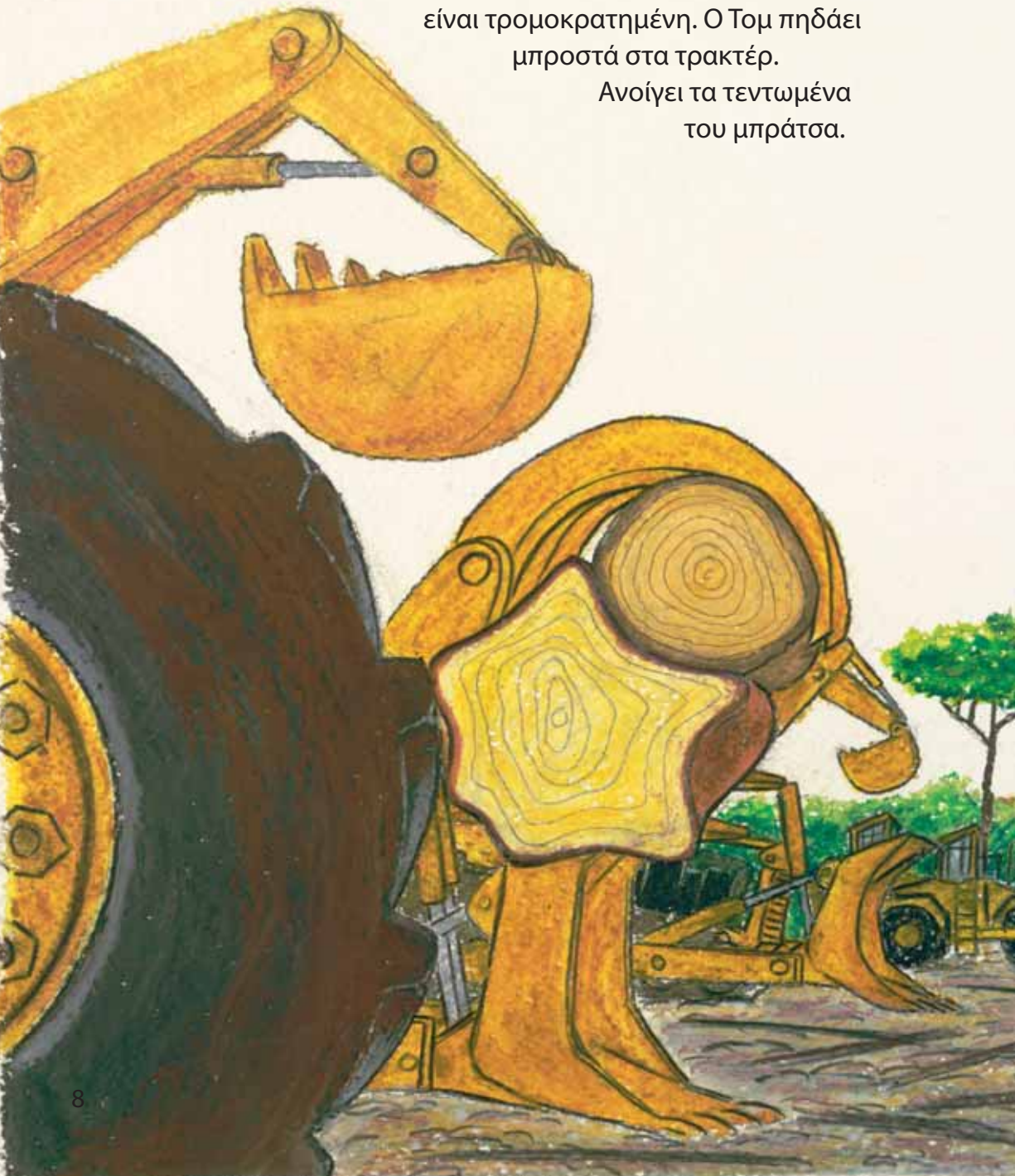
- Οι Καγιάκος έπρεπε να μετακινηθούν, γιατί ο τόπος μας έχει καταστραφεί!

Εγώ δεν θέλησα να φύγω από τη γη των προγόνων μου...

- Πάμε να βρούμε τους Καγιάκος! λέει ο Τομ.

Ξαφνικά, ένας μεγάλος θόρυβος σχίζει τη σιωπή.

Καταφθάνει μια στρατιά από τρακτέρ.
Ξεριζώνουν τα δένδρα. Φτιάχνουν ένα δρόμο.
Οι ρόδες τους είναι θεόρατες. Η Φλώρα
είναι τρομοκρατημένη. Ο Τομ πηδάει
μπροστά στα τρακτέρ.
Ανοίγει τα τεντωμένα
του μπράτσα.

- ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ! Μην ξεριζώνετε τα δένδρα! Είναι φίλοι μας! Τα έχουμε ανάγκη! Απορροφούν τα αέρια που μας δηλητηριάζουν! Αν δεν υπάρχουν πια δένδρα, όλα τα αέρια θερμοκηπίου θα παραμείνουν φυλακισμένα στον αέρα, γύρω μας... και θα ανέβει η θερμοκρασία του πλανήτη μας!

Οι άνθρωποι στα τρακτέρ δεν καταλαβαίνουν τίποτα. Ο εργοδηγός τούς δίνει σήμα να συνεχίσουν τη δουλειά τους. Τα τρακτέρ σκαρφαλώνουν. Ο Τομ ουρλιάζει για να καλύψει τον θόρυβο των μηχανών.

- Αν θερμανθεί η γη, το κλίμα μας θα αλλάξει! Θα υπάρχουν μέρη χωρίς νερό! Θα ζήσουμε ξηρασίες! Θα υπάρχουν μέρη με πάρα πολύ νερό! Θα ζήσουμε πλημμύρες! Θα υπάρχουν όλο και πιο πολλές καταιγίδες και τυφώνες! Ένα σωρό ζώα και φυτά θα χαθούν για πάντα! Ο κόσμος θα ερημωθεί και θα κινδυνέψει η ίδια η επιβίωσή μας!

Οι άνθρωποι στα τρακτέρ δεν θέλουν να ακούσουν τίποτα. Η Φλώρα είναι απελπισμένη. Καλεί τους φίλους της να ξεκινήσουν για να βρουν τους Καγιάκος.

Η Φλώρα, ο Τομ, η Λίλα και ο Ναορί απομακρύνονται από τα τρακτέρ. Κατευθύνονται προς το δάσος. Ο Ναορί σμίγει τα φρύδια.

- Σσστ! Ακούτε;

Ο Τομ και η Φλώρα στήνουν αφτί. Δεν ακούνε τίποτα. Ο Ναορί ακουμπάει το αφτί του πάνω στο έδαφος. Ψάχνει με το αφτί πάνω στο χώμα. Βάζει το χέρι του σε μια τρύπα. Το ξαναβγάζει. Ένας πράσινος βάτραχος με κόκκινα πόδια τρέμει στα ακροδάχτυλα του Ναορί.

- Ο καημένος... Έχει τρομοκρατηθεί...

Μια κραυγή τραβάει την προσοχή της Λίλας.

- Εκεί, ακούστε... ένα πουλί τουκάν... είναι ξεθεωμένο.

Ο Ναορί χαϊδεύει το τουκάν. Λέει:

- Η αποδάσωση είναι σκέτη καταστροφή. Οι άνθρωποι και τα ζώα υποφέρουν. Κόβουν τα δένδρα για να φτιάξουνε χωράφια για βιομηχανική γεωργία... για να εκμεταλλευτούνε χρυσωρυχεία ή αδαμαντωρυχεία... για να χρησιμοποιήσουν τα εξωτικά ξύλα! Όπως υπάρχουν όλο και πιο πολλοί άνθρωποι και θέλουν όλο και πιο πολλά, κόβονται όλο και περισσότερα δένδρα...

Ο Τομ αναστενάζει.

- Αν όλος ο κόσμος κατανάλωνε όπως οι κάτοικοι της Μερλινούπολης, της πόλης μου, θα χρειαζόμασταν πολλούς πλανήτες σαν τη Γη...

Έξαφνα, ένα κομμάτι του εδάφους υποχωρεί. Η Λίλα πέφτει. Πληγώνεται.

Ο Ναορί παίρνει τη Λίλα αγκαλιά.

- Δεν είναι τίποτα, ομορφούλα! Έπεσες γιατί το έδαφος υποχώρησε κάτω από τα πόδια σου! Οι ρίζες των δένδρων βοηθάνε το έδαφος να είναι σταθερό! Η αποδάσωση καταστρέφει τα πάντα! Ξέρω βοτάνια που μπορούν να γιάνουν τις πληγές σου!

Φτάνοντας στο δάσος, ο Ναορί δείχνει, εκεί ψηλά, τα φύλλα ενός δένδρου που θα μπορούσαν να γιατρέψουν τη Λίλα. Κάτω από το γεμάτο θαυμασμό βλέμμα του Τομ, η Φλώρα σκαρφαλώνει στο δένδρο. Η Φλώρα είναι πολύ σβέλτη.

Εκεί πάνω, δυο μικρά πιθηκάκια κοιτάζουν την Φλώρα με περιέργεια. Στο έδαφος, ο Ναορί μιλάει στον Τομ.

- Τομ, αγαπάω το δάσος. Είμαστε και μείς κομμάτι του. Είναι το σπίτι μας. Είναι η ψυχή μας. Είναι η γη των προγόνων μας. Για μας, τους Καγιάκος, αυτή η γη έχει τόσο μεγάλη σημασία! Για όλους μας, όλα τα ανθρώπινα πλάσματα, η γη έχει τόσο μεγάλη σημασία!

Η Φλώρα βγάζει μια χαρούμενη κραυγή.

- Να, βλέπετε! Μάζεψα τα φύλλα που μπορούν να γιατρέψουν τη Λίλα! Αλλά, ακούστε, ακούτε φωνές; Ζήτη! Το χωριό των Καγιάκος δεν είναι μακριά!

Οι φίλοι μας προχωρούν μέσα στο δάσος. Κατευθύνονται προς τους ήχους του χωριού των Καγιάκος. Ο Τομ είναι μαγεμένος από την τόση ομορφιά. Γύρω τους, πιθηκάκια παίζουν κρυφτό. Πολύχρωμα πουλιά βγάζουν χαρούμενες κραυγές. Οι ακτίδες του ήλιου διασχίζουν τα φυλλώματα και ζωγραφίζουν στήλες φωτός. Ο Τομ χαϊδεύει ένα λουλούδι. Ο γέρο Ναορί μιλάει:

- Μέσα στο δάσος, όλα είναι ένα... Το λουλούδι έχει ανάγκη τη μέλισσα... Το πουλί έχει ανάγκη το έντομο... Το έντομο έχει ανάγκη το δένδρο...

Ο Ναορί σταματά δίπλα σε ένα τεράστιο δένδρο.
Το βλέμμα του γλιστράει από τον κορμό προς την κορυφή
του δένδρου. Μπορεί κανείς να μαντέψει τον ουρανό πίσω
από τα αμέτρητα φύλλα. Ο Ναορί συνεχίζει:

- Βλέπεις Τομ... Όταν οι άνθρωποι θα έχουν ξεριζώσει
το τελευταίο δένδρο και θα βρεθούν σε μια
ερημωμένη Γη, τί θα τους απομείνει;

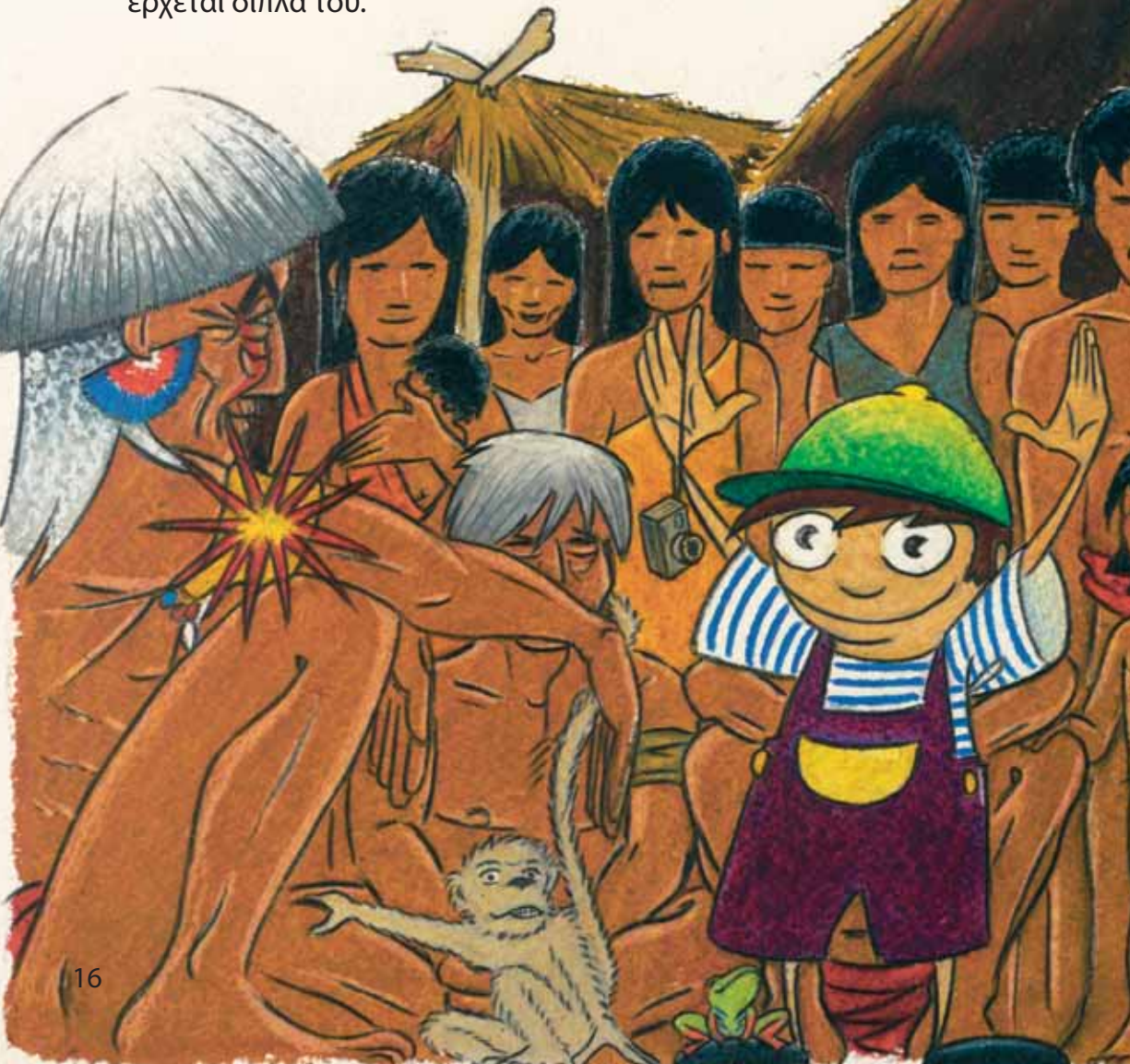
Ο Τομ νιώθει ένα ρίγος στην πλάτη.

Έξαφνα, εκεί, πίσω από ένα αιωνόβιο δένδρο φαίνονται οι
πρώτοι Καγιάκος! Η Φλώρα αρχίζει να τρέχει.

Οι Καγιάκος είναι εκεί! Η Φλώρα είναι τόσο χαρούμενη. Ο Τομ πηγαίνει στην πλατεία του χωριού. Μαζεύει τους Καγιάκος.

- Φίλοι Καγιάκος, είμαι ο Τομ! Έρχομαι από την Μερλινούπολη! Μια πόλη όπου καταναλώνουμε πάρα πολύ! Καταναλώνουμε πάρα πολύ κρέας και λαχανικά που έρχονται από αλλού! Καταναλώνουμε πάρα πολύ εξωτικό ξύλο! Δεν ήξερα πόσο υπέφεραν το δάσος και οι Καγιάκος από τη δική μας υπερκατανάλωση!

Ο Τομ χαμηλώνει τα μάτια. Ένα μικρό κοριτσάκι του χωριού έρχεται δίπλα του.

- Σε λίγο θα γυρίσω πίσω στην Μερλινούπολη. Θα μιλήσω στους φίλους μου. Θα δείξω τις φωτογραφίες του πληγωμένου δάσους και του ερημωμένου σας χωριού. Θα πω ότι όταν τρώμε λιγότερο κρέας αυτό μπορεί να βοηθήσει το δάσος! Θα πω ότι μπορούμε να κάνουμε τουρισμό, ενώ συγχρόνως σεβόμαστε τα ωραία δάση! Θα πω ότι γύρω από την Μερλινούπολη, υπάρχει καλό ξύλο... αγριόπευκο, βελανιδιά, οξιά! Θα πω ότι είναι σημαντικό να φροντίζουμε όλα τα δάση του κόσμου, τώρα και πάντα, με σεβασμό!

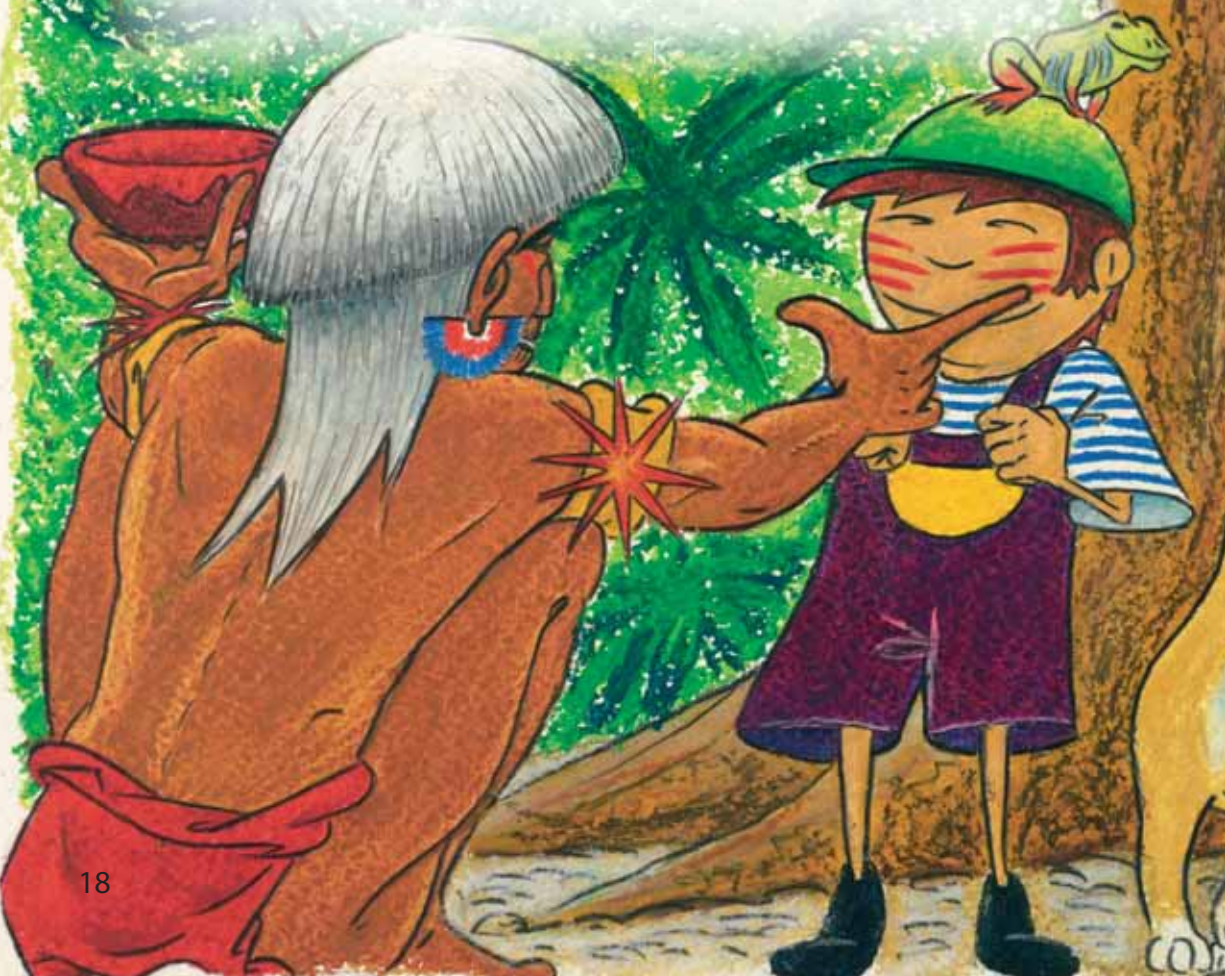
Ο ήλιος χαμηλώνει και χάνεται μέσα στο δάσος. Έρχεται η νύχτα. Ο Τομ έχει καθίσει και συνεχίζει να μιλάει στους Καγιάκος.

- Θα τους πω επίσης πως είναι σημαντικό να φτιάξουμε πάρκα για να προστατέψουμε τα ζώα, τα φυτά και το νερό! Θα τους πω ότι είναι σημαντικό να καταναλώνουμε περισσότερο προϊόντα που κατασκευάζονται ή καλλιεργούνται κοντά στην Μερλινούπολη! Προϊόντα που δεν έρχονται από την άλλη πλευρά του πλανήτη!

Ο γέρο Ναορί πλησιάζει τον Τομ.

- Είσαι σοφός, Τομ. Οι Καγιάκος σου έχουν εμπιστοσύνη. Θα ήθελαν να σου προσφέρουν ένα δώρο.

Όλοι οι Καγιάκος αρχίζουν να χορεύουν γύρω από τον Τομ.

Ο Ναορί πλησιάζει τον Τομ, τη Φλώρα και τη Λίλα. Βάζει το δάχτυλό του σε ένα πήλινο δοχείο. Το βγάζει γεμάτο χρώμα. Ο γέρο Ναορί ζωγραφίζει με το δάχτυλο το μέτωπο των φίλων μας.

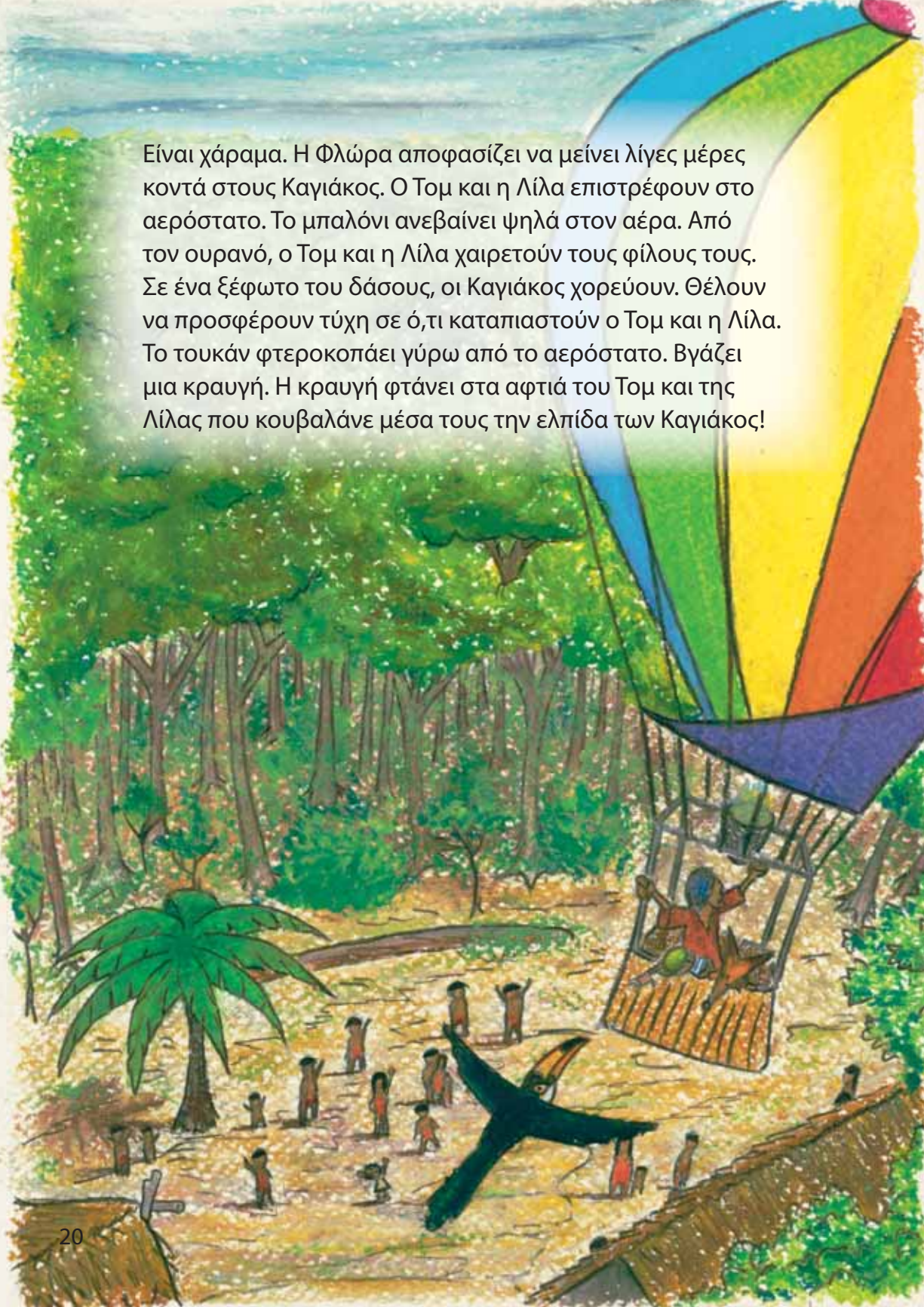
- Τομ, Φλώρα και Λίλα, οι Καγιάκος θέλουν να σας προσφέρουν αυτό το δώρο... Σας ανακηρύσσω επίτιμους πολίτες των Καγιάκος!

Ο Τομ σε όλη του τη ζωή δεν είχε ποτέ του νιώσει τόση συγκίνηση. Δάκρυα κυλούν από τα μάγουλά του. Ο Ναορί σφίγγει τον Τομ στην αγκαλιά του.

- Ξέρεις, Τομ... Οι Καγιάκος τρέφονται από τη δική τους παραγωγή... Ζουν σε αρμονία με το δάσος... Θέλουμε να συνεχίσουμε να ζούμε έτσι...

Είναι χάραμα. Η Φλώρα αποφασίζει να μείνει λίγες μέρες κοντά στους Καγιάκος. Ο Τομ και η Λίλα επιστρέφουν στο αερόστατο. Το μπαλόνι ανεβαίνει ψηλά στον αέρα. Από τον ουρανό, ο Τομ και η Λίλα χαιρετούν τους φίλους τους. Σε ένα ξέφωτο του δάσους, οι Καγιάκος χορεύουν. Θέλουν να προσφέρουν τύχη σε ό,τι καταπιαστούν ο Τομ και η Λίλα. Το τουκάν φτεροκοπάει γύρω από το αερόστατο. Βγάζει μια κραυγή. Η κραυγή φτάνει στα αφτιά του Τομ και της Λίλας που κουβαλάνε μέσα τους την ελπίδα των Καγιάκος!

Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Η ελπίδα των Καγιάκος

Λουξεμβούργο: Υπηρεσία Εκδόσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης

2010 – 20 σ. – 16,2 x 22,9 cm

ISBN 978-92-79-14305-2

doi 10.2779/94072

Η έκδοση διατίθεται δωρεάν, μέχρις εξαντλήσεως των αποθεμάτων, στην εξής διεύθυνση:

Commission européenne (Ευρωπαϊκή Επιτροπή)

Direction générale de l'environnement (Γενική Διεύθυνση Περιβάλλοντος)

Centre d'information (BU9 – 0/11) (Κέντρο Πληροφόρησης)

B-1049 Bruxelles

<http://bookshop.eu/>

